

Olot 4 de Janer de 1900.

Núm. 36.

L'Olotí

(SEGONA ÈPOCA)

SURTIRÀ CADA DIJOUS.

Nº 9238

PERA SUSCRIPCIONS Y ANUNCIS
 dirigir-se à la
 Imp. de Narcis Planadevall, Sant Esteve, 29.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.
 Un any... .. 5'00 pessetas.
 Un trimestre ... .. 1'50 «
 Pago adelantat.

NOSTRE PROGRAMA.

May lo catalanisme ha treballat à l'ombra pera arribar a la realisació d'ls seus ideals. Defensor dels principis honrats que sustentà, ben clars y à la llum del sol los va exposar à la Reyna Regent d'Espanya en sa vinguda à Barcelona y ben clars y conrelament los va donar al país en la Assemblée de Manresa de 1892.

Com allavors dignerem, enteném avuy que han de quedar à càrrech del poder central del Estat Espanyol las relacions internacionals, l'exèrcit de mar y terra, las relacions econòmicas d'Espanya ab los demés països, la construcció d'obras públicas de caràcter general, la resolució de totes las qüestions y conflictes inter-regionals y la formació del presupost anyal de gastos, al que deurán contribuir las regions à proporció de sa riquesa; tot ab la organissació corresponent y adequada.

Peró enteném que correspón al Poder regional lo règimen intern de Catalunya, y que ha de constituir-se aquesta mantenint lo temperament expansiu de sa legislació y segons sas necessitats y son modo d'esser.

En consecuencia, volém la llengua catalana ab caràcter oficial y que sian catalans tots los que à Catalunya desempenyin càrrechs públics. Volém Cortes catalanas, no sols per estatuir nostre dret y lleys civils, sinó per quant se refereixi à la organissació interior de nostra terra: volém que catalans sian los jutges y magistrats y que dintre de Catalunya 's fallin en última instancia 'ls plets y causas: volém esser àrbitres de nostra administració, ficsant ab entera llibertat las contribucions è impostos, y volém, en fi, la facultat de poder contribuir à la formació del exèrcit espanyol per medi de voluntaris y diners, suprimint en absolut quintas y llevas en massa y establint que la reserva regional forlosa prestli servey tan sols dintre de Catalunya.

Aquest es nostre catalanisme dintre d'Espanya: aquest es lo nostre regionalisme dins de Catalunya. Aixó es lo que volém; per aixó aném; à n' aixó arribarém à no trigar gaire.
 (Del Manifest de la «Unió Catalanista» del dia 16 de Mars de 1897.)

Ais nens y nenas. El curs que aproximadament faràn los Sants Reys al arribar en nostra vila serà 'l següent: Carrer de Girona, Mont Carmelo Palau, Sta. Magdalena, Valls nous, Tura, Carrer Major, Sant Esteve, Sant Rafael, Calle Nueva, Sant Ferriol, Firal, Plassa Capellans, carrer de Sant Francesch, Plassa, Pescateria y Hospici.

Darrera la comitiva hi haurà lo cotxe *duo* pera tirarli las cartas.

PER DIUMENGE VINENT

Com ja sabrán nostres llegidors, lo diumenge vinent tindrà lloch en aquesta vila un acte de propaganda catalanista que celebrarà la Agrupació ab la cooperació de valiosos elements de la Unió. Actes d'aquesta mena que 'ls capdills de la nostra causa no 's cansan d'anar celebrant d'un poble à l'altre, predicant sempre la doctrina catalanista y fent entendre lo qu'es lo catalanisme; do-

Berga i Borja

nant á conèixer ab verdader fonament son programa ja ben definit en las diferents assembleas que 'l catalanisme ha celebrat, son los que despertan los ànims adormits del poble que encare creu en una regeneració possible, anant del bras ab los polítics que mangonejan un Estat desacreditat mil voltas per sa corrupció. Aquets actes son los que fan obrir los ulls de la rahó als cegos que caminan sempre á las palpentas, encare no han deixat un moment la taula del café ahont se fa la política, aquesta política que ha malmenat tot lo de Espanya, que ha transformat Catalunya en una sucursal de las concupiscencias del Estat enemich, que 'ns ha llevat nostre caràcter y trasvalsat las costúms poquet á poch.

Perxó l' Agrupació Catalanista, que comprèn be l' estat d' ànim d' aquest poble, que veu l' ensopiment en que viu y 's dol del poch entusiasme que aquí existeix per la causa catalana; animada per un sentiment de patria, per un desitj de desvetllar als que ab nosaltres creuen pro que dormen, y de conquistar mes forsas pera l' esdevenidor, per las épocas de prova perque ha de passar Catalunya fins á la total reconquesta de sas llibertats perdudas, aprofita aquesta bona ocasió celebrant un *acte de propaganda* en el que 's definirà clarament lo catalanisme tal com es y ahont vá, son camí fet y 'l que li resta fer encare.

No dubtém donchs que donadas las bonas condicions dels amichs que venen y 'l desitj que hi ha per sentirlos, ja que de totes maneras no es pas ben mort aquí l' esprit de patria y si sols adormit, l' *Agrupació* veurá sos desitjos correspostos y coronadas sas esperansas per un verdader éxit.

EVOLUCIÓ Ó REVOLUCIÓ?

Molt, moltíssim s' ha abusat y se està abusant d' aquestas duas paraulas, sobretot de la primera, d' ensá que en los horitzons de la política s' hi notan senyals que be poden ésser de la redempció de Catalunya; y cosa extranya, los que menos las comprenen ó més las mal usan son los que, havent militat en las filas del catalanisme dihentse ells mateixos partidaris de la evolució ó evolutius, se 'n separan y allunyan pera formar un partit més, ben abigarrat per cert, que entri en joch dins del centralisme.

Pera posarlas en clar, cosa que si sempre ha de ser oportuna ho es molt més are que tant se divaga, es menester pendre com á punt inicial ó de sortida una distinció fonamental fora de la que 's confonen y adulteran llastimosament los conceptes; s' ha de distingir entre la autonomia en si de Catalunya y sa organisió autonómica.

La autonomia es la vida independent d' una regió en relació ab l' Estat de que forma part ó sia 'l dret que aquella te de regirse y organísarse lliurement en tot lo que afecta á sos propis interessos: la organisió autonómica es l' ús d' aquell dret ó sia la ordenació dins de la regió de las institucions necessarias pera 'l millor funcionament del poder.

Donchs be, en quant al reconeixement de la autonomia, no hi ha evolució possible, perque evolució vol dir una transformació gradual que importa tranzició, y no hi ha ni hi pot haver tranzició entre 'l ser y 'l no ser.

Entre 'l règimen polítich vigent y 'l règimen autonómich, que 'l catalanisme te per base, hi ha un abisme in-

sondable que tantsols d'un salt pot traspassarse. En lo primer, lo poder resideix en lo centre desde ahont s'irradia per totes las regions, sense que 's difundeixi en ellas: en lo segon lo poder resideix en las regions desde las que per confluencia se'n concentra en l'Estat la part que per conservar la armonia entre ellas es necessaria. Baixant la pendent de l'un podrà semblarnos que 'ns acostém á l'altre, pero per lo mateix que es sense fondo l'espai que 'ls separa, per molt que 's baixi sempre quedarà entre 'ls dos la mateixa distancia. Mentres lo poder, en lo que afecta 'l règimen intern de las regions, resideix en lo centre, tots los cambis, totes las transformacions, totes las metamorfosis no seràn evolucions, sino que seràn simples mistificacions de la cosa.

Per manera que la evolució no hi cap en lo catalanisme, en quant lo catalanisme te per objecte capital lo regoneixement de la autonomia de Catalunya; y en consecuencia no es que aplegats los verdaders catalanistas baix la bandera del «tot ó res» se dosdenyin d'acceptar una part més ó menos important de son programa, sino que lo que hi ha de cert en aquest punt es que, no haventhi termes mitjos en materia d'autonomia, fora del tot no hi queda res.

Si no 's pot anar á la autonomia per la evolució, s'hi ha d'arribar per la revolució? La afirmació categòrica que per ordre rigurosament llògich é inflexible porta en sí mateix aquest dilema, podria fernes tornar endarrera si per revolució necessàriament se haguessin d'entendre colissions armadas y conflagracions violentas en l'ordre públich; pero com revolució no vol dir més que un cambi radical y sobtat de sistema, y 'l cambi radical que 'us porti immediatament d'un

sistema al altre, lo mateix pot tenir lloch per las vias de forsa que de una manera pacífica, no hi ha per que vacilar devant de las consecuencias.

La autonomia s'ha de conseguir en virtut d'un cambi radical y á aquest cambi no s'hi pot arribar per medi d'una enganyosa transformació de institucions que no essent més, com avans s'ha dit, que una verdadera mistificació de la cosa, vindria tantsols en desprestigi d'ella, sino que s'hi ha d'arribar preparant la opinió, portant lo convenciment al ànim de tots los catalans y fent que tots ells lo vulguin, porque 'l dia que tots ó en sa gran majoria d'una manera decidida lo reclamin y l'exigeixin, lo cambi 's farà per ell mateix, sense que hi hagi forsa humana capassa de oposarshi.

Si, quan los catalans ben penetrats de sos drets reivindiquin la autonomia de Catalunya, no per concessió, porque, com altras vegadas he tingut ocasió de advertir, no s'ha de obtenir á titol de concessions ni successivas ni simultàneas alló que correspon per dret, sino que s'ha de obtenir en virtut de regoneixement, la autonomia de Catalunya serà un fet, y allavors serà quan per rahó del segon extrém dels dos que entran en la distinció que al principi he fet pera posar en clar aquestos conceptes, deurém preocuparnos de sa organisió autonómica.

Cóm y per quins medis aquesta organisió 's posará en planta? No ho sé, pero sé, sí, que no 's plantejará de cop y volta, porque per una part son molts los interessos creats per las institucions exóticas importadas per lo centralisme, y, per altra part, ni las institucions ni 'ls organismes se improvisan, sino que com que tenen per base 'l fet, se necessita que 'l fet

existeixi pera que ellas puguin establirse.

Per lo tant, allavors serà quan per la evolució y d' una manera gradual deurà ordenarse 'l poder en sas diferents y variadas manifestacions.

Tot lo que are en aquest sentit se intentés seria prematur y complertament inútil, y, més que inútil, perjudicial, perque las innovacions que quan vingui 'l cas neixerán expontàneas, creixerán ufanosas y serán fructíferas, are no passarán de ser concepcions teóricas, y encare que de per sí fossin bonas, per falta de terra, de llum, d' atmósfera y de tots los demés elements vitals de sa existencia, no podrián arrelar si 's probés d' implantarlas.

Ja 'n pot ser de bona una institució que si 's planta ara, com que per viurer necessita d' autonomia, per forsa ha de morir ó quan menos ha de desnaturalisarse. Per lo contrari, quan s' haji proclamat l' autonomia de Catalunya, las més dolentas farán una capgirada y de mica en mica anirán transformantse fins á quedar atemperadas á las novas necessitats.

No hi hem de jugar á autonomia, com jugan los noys á soldats, sino que la autonomia ha d' organísarse quan existeixi, devent comensar, per lo tant, per existir, y quan la autonomia existeixi, no serán ni 'ls juriconsults, ni 'ls publicistas, ni aixó que avuy se 'n diu estadistas, los que ab sas lucubracions més ó menos brillants donguin forma práctica á la constitució orgánica de Catalunya, sino que 'l mateix poble, evolucionat al impuls de las necessitats y ab coneixement perfecte d' ellas, per selecció en part y en part per nova creació, anirá donant vida á las institucions y transformant los organismes. Lo poble, formant avuy per classes que si no están determinadas

es perque se las ha cohibit en sas propias iniciativas, armonisant lo passat ab lo present y ab l' esdevenidor, ab verdader instint práctic restaurará del antich régimen lo que la má implacable del temps no hagi esborrat ja pera sempre; del actual estat de cosas, eliminantne tot lo inútil n' aprofitará tot lo viable, y crearà tot alló que la successió no interrompuda del mateix temps reclami. Y aquesta gran evolució no necessitará partidaris, perque 's farà per ella mateixa, per la forsa de las Circunstancias, pesi á qui pèsi, y sense que hi hagi qui pugui detenirla en son pas ni precipitarla en sa marxa.

En una paraula, l' adveniment de la autonomia no 's pot ni s' ha de preparar ab organismes que per forsa han de neixer atrofiats per falta de vida autonómica dins del actual centralisme, siro que una vegada, se hagi obtingut la autonomia, allavors es quan s' ha de crear, constituhir y ordenar tots aquets organismes ab tota la forsa vital que d' ella mateixa dimana.

Are per are, tantsols se poden estudiar los elements constitutius de nostra existencia, sentar principis generals y, sobretot, estendre la propaganda. Ilustrar l' enteniment de tothom, alsar l' esperit y avivar las voluntats, aquesta es la verdadera missió del catalanisme que, evolucionant en aquest sentit, ha d' estar sempre alerta per si pot en un moment determinat portar los seus ideals á la práctica.

Que potser no será la generació actual la que ho vegi? Nosaltres, los que per lley de naturalesa som los que dintre aquesta generació més aviat hem de fer lloch als de l' altra, ab tot y haver mantingut aquest somni constant, si no ho veyém, creurém haver complert lo nostre deber per lo

sol fet de que ho puguin veure y dis-
frutar los que vinguin després de
nosaltres.

JOAN J. PERMANYER.

(De *La Renaixensa*.)

LAS NENAS DEL VENDRELL.

À las nenas de la Sra. Adelayda Mané, Vendrell.

«Un niuhet d' hermosas. nenas
n' hi ha en la vila del Vendrell,
qu' alegre allunya sas penas,
ab son cant ayrós y bell.»

Quan l' aucella matinera,
per l' amplè espay voltejant,
va sos himnes entonant
al nou dia, joganera;
quan la nit ve y llastimera
tapa 'l jorn ab son mantell,
imitant sempre al aucell,
las veureu de gracia plenas,
puig que perxó 'n son las nenas
de la vila del Vendrell.

Si una 's troba pesarosa,
trista y abatut lo cor,
per faltarli à son amor
qui ab fé es aymat per la hermosa,
una altra va y pressurosa
refilant son cantich bell,
desvaneix de son cervell
la congoixa que l' apena,
tot recordantli qu' es nena
del hermós niu del Vendrell.

Quan d' amor algú 'ls hi parla,
ja pot serne de galán,
que l' escoltan boy cantant
sens perdre un mot de sa parla,
y si es llest ell ¡pot voltarla!
qu' ellas sáben més qu' un vell
y essent netas de clatell,
coneixen be las cadenas,
puig que per *algo* 'n son nenas
de la vila del Vendrell.

Si pel cant sempre 's daleixen
no perxó 'ls repugna 'l ball,
qu' un cop fóra del treball
sas mellors galas lluheixen,
y si ab sa gracia fereixen

à un cor tendre y jovenell,
ben prest de son rostre bell
torna la sang à sas venas,
lo dols somris de las nenas
més hermosas del Vendrell.

Cantan, si 'ls ve la tristesa
perque no entri en lo seu cor,
y si alegres, del amor,
son cant fan senti ab tendresa,
y aixís sempre, ab gran fermesa,
son escut y son sagell
es lo cant ayrós y bell
qu' alegre allunya las penas,
de las més xamosas nenas
de la vila del Vendrell.

M. Carbó d' Alsina.

Barcelona, Desembre 1899.

DE LA SETMANA.

Molt concurregut se vegé 'l teatro
del «Centro de Católicos» lo dia de
Cap d' any.

Posaren en escena per segona ve-
gada, *El Nacimiento del Salvador ó
la redención del esclavo* que sorti
millor de conjunt, fins al acte tercer,
que 'l dia de Nadal.

Lo senyor Darnaculleta va estar
molt be en son paper de Luzbel, sino
que ho agafava massa fort, tant, que
no va pogué arribá à acabar l' obra
del modo que la comensá; no obstant
el felicitém. Si hagués comensat més
à plom, més pausat y donant més vida
al final de cada relació, s' hauria
guanyat més aplausos, no desmeres-
cuts tal com vá ferho. Las demés
parts lo secundaren.

Lo coro final del acte segon va
anar admirablement ajustat, y la or-
questa estigué mol afinada.

L' últim acte va esser desgraciat
fins à tal punt, que 'l jove encarregat
del paper d' Uriel, tingué que pendre
la paraula dirigintse à algú del pú-
blich al final d' un' aria regular, (per
no dir péssimament cantada,) per

Berga y Borda

creurers aludit ab un xiulet qu' en bona hora se va deixar sentir. Aconcello al senyor *Uriel* no 's fassi eco may més de qualsevol alusió per part del públich, ja que tots los que van en alguna representació, sigui aquesta la que vulga, y pagan entrada, tenen dret, deber y obligació, de criticar lo que no siga just y xiular ó aplaudir lo que vagi malament ó bé, ab més ó menos atencions.

Si de la mateixa manera que 'l senyor *Uriel* se va encarar ab la platea, desafiantla, arriba á ser per desgracia, en un teatro de més categoria, com per exemple 'l Principal, podria portar un conflicte una cosa que no valia la pena.

Per las festas de Nadal y alguns días encare, continúa exposat en la rellotjeria d' en Ridaura, un pessebre qu' está cridant molt la atenció á tants com s' aturan á contemplarlo.

Las figuras dels tres Sants Reys, están modeladas ab bon gust y decoradas ab mes art encare. Surt molt de relleu lo rey en Baltasar, tradicional tipo, interpretat ab extraordinari acert.

Las demés figuras, dels restants Reys, del naixement y pastors que ajudan al conjunt en que está presentat, ofereixen á la vista un quadro ple de vida, digne del artista que ho ha executat.

En la sastreria del Sr. Rubió, també ha estat exposat lo retrato de don Joaquín Trinchera, fet al carbó, original del mateix autor del pessebre.

Encare que la firma no 's podia llegir, el tractat y 'ls cops de efecte descubrián clarament son autor.

Espero veurém com aquest, algún altre trevall, com ha vingut fent fins are.

J. H. B.

SECCIÓ DE NOTICIAS

Aquest any menos lo de Sant Francesch y 'l del Sr. Llosas no sabém que s' hagi pogut visitar cap mes pessebre una mica regular.

Ab molta animació s' han celebrat totas las festas de Nadal, vegentse molt concorregudas las missas que se celebraren á las dotze de la nit del 31 en las iglesias dels PP. Caputxins y Carmelitas ab motiu de l' entrada de l' any Sant, siguent moltíssims los fidels que s' acostaren á la Sagrada taula.

Diumenge á la tarda en lo carrer de Sant Rafel, un subjecte que volgué pujar á un carro per la part del davant mentres l' animal corria, tingué la desgracia de caurer sota una roda, passantli aquesta per sobre la cuxa y l' espatlla dreta.

Per l' acte públich catalanista que ha de celebrarse diumenge en lo Teatro Principal, arribarán los oradors de la «Unió», Srs. Folguera, Cammany, Mont y altres de Barcelona y Gerona.

En lo número vinent publicarem la Junta organitzadora del Onzé Certamen Literari d' aquesta vila.

Diuhen de Figueras que hi regna gran entusiasme ab motiu d' haverse constituhit definitivament lo «Centre Catalanista». Los individuos elegits pera constituhir lo consell directiu, son una garantia de lo molt que treballará 'l «Centre», á quins treballs no deixarán pas d' adherirshi 'ls nostres bons compatriotas. Lo «Centre» está instalat al carrer de Sant Pere, 1, 1r. Se preparan diferents actes de propaganda.

L' «Agrupació Catalanista» de Ripoll está activant los travalls d'organización pera convertirse en centre.

A los agricultores.—Hace algún tiempo que venimos acariciando la idea de fundar en nuestra Ciudad un Centro que al par de proporcionar beneficios á la clase agrícola en particular, los reporte la región Ampurdanesa en general.

El hombre es ser sociable por origen, por temperamento y por necesidad, y quien quiera sustraerse del influjo de esta ley, tiene que sufrir sus consecuencias.

La asociación en la clase agrícola se impone hoy más que ayer, mañana más que hoy. El progreso moral y material de las Comarcas está en íntima relación con el número de sus Asociaciones agrícolas, industriales y comerciales: desuníd las abejas de una colmena y desaparece el panal; suprimid la armonía de las piezas de una máquina y, desapareciendo su funcionamiento, deja de ser útil: así también á pesar de contar nuestra región con distinguidos agricultores y no obstante su laboriosidad é inteligencia, por vivir aislados consumen sus propias fuerzas sin ventaja positiva para ellos y utilidad para los demás.

Convencidos los infrascritos de la importancia de la Asociación; amigos decididos de conducir á la Comarca por el camino de la prosperidad y del progreso, hemos creído de nuestro deber reunir á todos los amantes de la agricultura, esa famosa nodriza de Sully, que amamanta á la industria y hace vivir al comercio, para que identificados todos con nuestro pensamiento podamos llevar adelante una asociación que reporte las ventajas de las Cámaras agrícolas y sea la Cámara agrícola del Ampurdán, para que ésta proporcione en el día de mañana la verdadera fuerza ó potencia agrícola de cada región, constituyendo la famosa palanca de Arquímedes, con la que podamos remover todos los obstáculos que se opongan al progreso agrícola, con satisfacción por parte del país que no podrá menos de agradecer, vistos los

resultados, la abnegación de todos aquellos que, olvidando antiguas discordias, armas de partido, orgullo de clases, etc., etc., se desprendieron de sus armas y fuerzas propias para entregarlas á la asociación.

Larga sería la tarea é impropia de una Circular, si quisiéramos reseñar el plan, reglamento y fines de la Cámara agrícola: este trabajo debe ser objeto de una reunión á la que os invitamos para el día 11 de Enero próximo á las dos de la tarde y os rogamos asistais, pero como sucede muchas veces que á quien animado de muy buenos deseos, circunstancias imprevistas le impiden hacerlos constar en tiempo y sitio determinados, y conviniendo á los infrascritos saber el número de los agricultores que aceptan la asociación, acompañamos á nuestra Circular una papeleta de adhesión que deberán remitir á don Luis María Jordi, todos aquellos que, identificados con nuestro pensamiento, no puedan asistir á la reunión indicada.

Como vamos animados de gran entusiasmo en pro de la idea, por considerarla de utilidad y de satisfactorios resultados para el país; como tenemos fé en nuestros principios y profunda convicción de la bondad de nuestro pensamiento, consideramos de fácil realización el proyecto y creemos seguro el éxito.

¡Unámonos los agricultores y así pondremos la verdadera base de la regeneración agrícola del Ampurdán!

Figueras 28 Diciembre de 1899.

Eusebio de Puig y de Rich.—Romualdo de Alfaras.—Miguel Coll y Caritg.—Carlos Bosch.—Raimundo de Falgás.—Luis de Pagés.—Carlos Cusi.—Leopoldo de Batlle.—Luis M.ª Jordi.

NOTA.—La reunión se celebrará en uno de los locales del Instituto de esta Ciudad.—Los que desean enterarse de la organización de una Cámara Agrícola lean el R. D. de 14 de Noviembre de 1890.

SECCIÓ RELIGIOSA.

Avuy. 4.—S. Tito bisbe y cf. y Sta. Dafrosa mr.
 Div. 5.—S. Telesforo papa y mr. y Sta. Emiliania vg.
 Dis. 6.—**X LA ADORACIÓ DELS SANTS REYS GASPAR, MELCHOR Y BALTASAR.**—(I. P.)
 Dium. 7.—S. Ramon de Penafort cf. y San Juliá.—*Se obren las velacions.*
 Dill. 8.—Sts. Teófilo diac. y Eladi mrs.
 Dim. 9.—S. Juliá, mr. y sa muller Sta. Basili-sa vg.
 Dimec. 10.—S. Nicanor diac. y S. Gonzalo de Amarante cf.

QUARANTA HORAS.—Continúan en la iglesia de Ntra. Sra. dels Dolors.—L' exposició de S. D. M. comensa á las quatre y mitja.

MERCAT DE OLOT.

Preus en la Plassa del dilluns últim.

MIDA DE 80 LITROS.

Blat.	17'50	Ptas.
Mastay.	15'50	«
Blat de moro	11'50	«
Fajot.	12'00	«
Mill.	13'00	«
Panís.	14'00	«
Monjetas.	24'00	«
Fabas.	15'50	«
Bessas.	14'00	«
Llubins.	09'50	«
Patatas (carga).	09'00	«
Ous (dotzena).	01'20	«

OLOT.—Imp. de N. Planadevall.—1899.

CASA BALETA**REGALO VERITAT**

5 canas franela llana 3'70 Ptas.

FLASSADAS LLANA

Grans existencias á preus de fàbrica

Panyets, llanas, gergas, velluts y altres articles de novetat á

PREUS REDUITS**REGALO VERITAT.—5 canas llana 3'70 Ptas.**Regalo Veritat
Cinch canas llana 3'70 Ptas.Regalo Veritat
Cinch canas llana 3'70 Ptas.**LO POSITIU****AVIS AL PUBLICH**

En l' acreditat establiment de sastreria de

JOAN BELLAPART

situat en los carrers de Sant Esteve, núm. 9, y Sant Tomás 5, d' aquesta vila, s' ha rebut para la present temporada, una numerosa y variada existencia de **CAPAS PETAS** desde 'l módich preu de 17'50 á 100 PESSETAS una, y un abundant assortit de gèneros del pais y extrangers, para la confecció de **TRAJOS A MIDA**, qual preu es de 20 PESSETAS en avant.